

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Λουδοβίκος Ναπολέων στην κυρία Χ...)  
Λονδίνο, 24 Μαρτίου 1847.

Αγαπημένη μου...  
Είμαι πνιγμένος με τις υποθέσεις του κράτους...  
Συνδιάσκεψη στη συνδιάσκεψη και συμβούλιο στο συμβούλιο... Δεν σταματούν κι' αυτοί οι ελλογιμένοι διπλωμάτες...  
Μά σου γράφω δυό λόγια, με βία, γεμάτος αγανάκτηση. Τό γεγάλι μου στριφογυρίζει, ή ψυχή μου ματώνει... Συγνώσετέ με... Μή λάβεις καθόλου υπ' όψιν σου την τελευταία μου επιστολή, αφού την παρεξήγησες τόσο τρομερά... Όχι, γλυκεριά μου αγάπη... Δεν σε περιφρονώ. Δεν μπορεί κανένας να περιφρονήσει κάτι που είναι τόσο ευγενικό, τόσο γοητευτικό και τόσο αφοσιωμένο, όπως είσαι σύ, αγνή μου και άθωα αγάπη...

Άλλο ήθελα να πω, κάτι άλλο που 'θα σου το εξηγήσω αργότερα, όταν με το καλό συναντηθούμε, κάτι άλλο που δεν αφορούσε καθόλου έσένα, αγαπημένη μου, παραγοριά της πονεμένης ψυχής μου...  
Τρέμω με τη σκέψη πως μπορούσε να σε χάσω εξ' αιτίας μιας άτυχης, μιας παρεξηγημένης φράσεώς μου... Όρεθούδα γρήγορα, λατρεία μου...  
N. A. B.

\*\*\*  
(Ο πρίγκιψ Μέττερνιχ στην κόμισσα Ντέ Λίβεν).  
Δεκέμβριος 1818.

Αγαπημένη μου...  
Ξεφορτώθηκα κάποιον από όλιγον, κάποιον που ήμουν υποχρεωμένος να αποκαλώ «Εξοχώτατον» και ναίμαι πάλι δικός σου... Δικός σου για κήρυξη νόμου, δικός σου με το μυαλό και με τη σκέψη. Λαχταρισμένος να σε κάνω δική μου μόλις ή περιστάσεις με άφησουν και ή απόστασι που μας χωρίζει συντομειφεί...

Ός τότε όμως, ως τότε που θα φτερουγίσω στην αγκαλιά σου και θα ξανακούσω τους παλμούς της καρδιάς σου να μου μετρούν το βάθος της αγάπης σου, ως σου ξαναμιλήσω πάλι για το ταξίδι μου εκείνο μαζί σου...

Σε λίγες μέρες ακόμα είχαμε φτάσει στις Βρυξέλλες... Κι' όταν την άλλη μέρα, γλιστρώντας λαθραία απ' τα δίκτυα της έθμιμοιτίας, μακριά από υποδοχές και άκροασεις έπισήμων, ήρθα σαν κλέφτης στο ξενοδοχείο σου, εκεί έννοιωσα με τρόπο τελειωτικό πως ήμουν σκλάβος σου για πάντα...

Σαπλωμένη στα δόλοεικα σεντόνια του κρεβατιού σου, φλογισμένη απ' τον πυρετό, θέλησα να με δεχτής άμέσως, φωτειρό άστέρη της ζωής μου... Τό ταξίδι σου λύγισε τ'ά γόνατα και μάρανε, για λίγες μέρες, τη δρασιά της καλλονής σου...

Για λίγες μέρες... Μά χρόνια για μένα άτελειωτα... Στιγμές γεμάτες πόνο στην ψυχή μου... Στιγμές που είχαν μάκρος σαν αιώνες της Κολάσεως... Στιγμές που τις πλήρωσα με αίμα, στιγμές που πληρώθησαν άρωμά απ' την Άδοτρια, και στιγμές που θα τις καταργώνται οι πολιτικοί αντίπαλοί μου...

Γρήγορα ώστόσο αποζημιώθηκα, και με το παραπάνω μάλιστα.

Ένα τρομαχτικό, φρικιαστικό μυστικό...  
Τόσες ήμέρες είχαν περάσει. Τι έκαναν εκεί μέσα οι φυγάδες; Γιατί δεν άκούγοντοσαν καθόλου; Έξαφανα, την κοιμένη, την άδύναμη άνάσα του συνταγματάρχη Βιεφόντ ή βάρυνη μιά άπεριγρηπτή όσμη σαπιάς, που τό πρώτο άεράκι την έπαιρνε απ' τό υπονοχό και κατάρκλειστο μοναστήρι και την έφερενε έπάνω του. Όσμη θανάτου, όσμη άποσυνθέσεως, όσμη σάπιου αίματος κι' άνθρωπίνης σαρκός...

Ο συνταγματάρχης άφησε να του ξεφυγή ένας στεναγμός άνακουφίσεως. Ένοιώσε πειά πως ήταν περιττή ή φρονησι της πόρτας και πως ό προσορισμός του τελείωσε. Γονάτισε τότε κάτω και την ώρα που ξεφυγόσε κι' αυτός, τελεταίος απ' όλους στο σύνταγμα του, τ'ά ιπλανή μάτια του άντιχροναν κάποια πελώρια σιά, πόθγαγεν από τό άραχνασιμένο μοναστήρι κι' άπλώναν παντού, στον άέρα...

Ήταν ή σιά της ψυχής όλοκλήρου του συνταγματός του, που του φάνηκε πως φώναζε έπιβλητικά στ' αυτιά του, στην ύπερτατή έκείνη στιγμή:

— Ό στρατάρχης μας έδήλωσε στην 'Ιστορία πως σκοτωθήκαμε όλοι μας στη μάχη... Είχε δίκιο... Είμαστε τώρα όλοι μας νεκροί!...

Ξανάπεσε στην αγκαλιά μου και γεύθηκα άλλωστα την εύτυχια... Είδα, όλοκάθαρα πειά, τί είσαι για μένα και θα σε κρατήσω κοντά μου, δική μου παντοτεινά, με λύσσα και με πείσμα...

Ένοιώσα τί αξίζεις... Αξίζεις πού πολύ απ' τη ζωή μου... Όχι μονάχα την τωρινή, κι' αυτή που προέκειται να ζήσω, μέχρι που νάβγη ή ψυχή μου... Όχι... Αξίζεις και την άλλη, την πιο όμορφη άζωια... Αύτη που πέρασε μέχρι τώρα απ' τη στιγμή που κροτοθάμωσαν τ'ά μάτια μου στον πρώτον τον ήλιο...

Γλυκεριά μου Δωροθέα... Είναι τό μικρό σου όνομα αυτό, μά τόσο μεγάλο για μένα, που σκεπάζει όλο τον κόσμο και με ρίχνει γονατιστό μπροστά σου, απλό κι' άβηματο προσκυνητή στο βωμό της αγάπης σου...

Κάι πριν σε άφήσω πάλι — άχ! αυτή ή πολιτική — κάτι 'θα σου πώ: Μοιλέγες συχνά πως έννοιωθες κάποιο ήθελο στην ύπαρξί σου... Πώς κάτι χτύπαγε σαν φάλτσο στη γενική άρμονία που έβγαυνε απ' την ψυχή σου... Θέλω λοιπόν να δώ, άν από τότε που με γνώρισες, ξανααισθάνηκες τό ίδιο... Θέλω να δώ άν άλλαξα λιγάκι τη ζωή σου, κι' άν τη νοιώθεις τώρα πιο γαληνεμένη, πιο εύνυχισμένη από πριν...

Γράψε μου... Γράψε στο σκλάβο σου δυό λόγια...  
M.B.

\*\*\*  
(Ο Μιραμπώ στη Σοφία Μονιέ).

Μοναδική μου φίλη...  
Έχω μπροστά μου κάποιο βιβλαράκι του Λά Μπροντρε και διαβάζω μιά παράγραφο... Άκουσέ την: «Φτάνει να βρούκασαι με την καλή σου... Μην της μιλάς καθόλου... Δεν έχει σημασία αυτό σαν αγαπίασατε... Ριχτήτε κι' οι δυο στον ούρανό ρεμβασμό, ή κουσατε τις καρδιές σας να χτυπούν με τον ίδιο, γρόνθομο ρυθμό... κι' αυτό σας φτάνει... Μή ζητάτε άλλα... Βρούκαστε κοντά στο μαγικό, στο άσύλληπτο για τους άλλους, κροσταλλίνο παλάτι της Άγάπης...»

Τι λές κι' εσύ γι' αυτά, ψυχή μου;... Πόσο μάς γοητεύουν ή όρες αυτές, που τις περάσαμε τόσες φορές μαζί, ό ένας πλάι στον άλλον!... Τις άξέχαστες αυτές όρες που γίναν ένα με την ύπαρξί μας!... Που τις συνήθισαμε τόσο, ώστε να πονούμε και τόσο πολύ στο χωρισμό μας!... Άλλοίμονο!... Τρείς μήνες τώρα κλαίω τη στέρνή σου, κλαίω την ξενητειά που με κρατεί μακριά σου, και σβίνω δλομόναχος, σαν καντηλάκι έρημοκκλησιού...

Σεντώ κάθε πρωί κι' έπηρεασμένος από τό ταχτικό καθεβραδινό μου όνειρο, σ' άναζητώ πλάι μου... Μου φάνεται πως ό μισός μου έαυτός μου λείπει, και με την ίδια έντύπωση πηδω, τό πρωί, απ' τό κρεβάτι και ξανατέρτρω

στ' αυτό τό βράδυ...  
Ζω, γλυκεριά μου αγάπη, μέσα σε μιά διαρκή ψευδαίσθησι... Την ήμέρα όλο σου μιλάω κι' είναι μονόλογος, άλλοιμονο, ή μιλά μου... Στο φαγητό μου βάζουν και τό πιάτο σου, άντικρυ στο δικό μου, κι' όταν άρχίζω να σιγομιλώ, τό μάτι μου καρφώνεται στην άδεια τη σούλα σου...

Η νύχτα κυλάει τώρα, πιο σκοτεινή, και με φωνάζει στο κρεβάτι... Μηχανικά ξεπλώνομαι και πάω άκρι-άκρι... Κι' έτσι σε περιμένει πλάι μου ή ταχτική σου θέσι, μά σύ μου λείπεις, όλόλαμπρό μου άστέρη...  
Πώς συνήθίζει, Θεέ μου, κανένας στην εύτυχια!... Πόσο δέν την έκτιμά, όταν την έχει στο πλευρό του... Έπρεπε να μάς χωρίσει τό χτύπημα του κεραυνού, ή πολιτικές άνωμαλίες της γλυκεριάς μας Γαλλίας, για να νοιώσοιμε πόσο άπαραίτητοι είμαστε ό ένας για τον άλλον...

Θά κάνω ύπομονή, αγαπημένη μου Σοφία... Κάνε και σύ τό ίδιο κι' άς ελιπίσομε στο Θεό, πως γρήγορα θα ίδωθούμε... Μην πονέσεις πειά ως τό τότε, χουσί μου, για να σε νοιώθω και για γαληνεμιστη και να παίρνω κουράγιο περισσότερο στην πικρή μου έξορία...  
Γράφε μου μονάχα ταχτικά... Αυτό θέλω από σένα, προς τό παρόν, αφού τ'ά άλλα ή Τύχη μ'άς τ'ά ανέματα. Γι' αυτό διάρει ή καρδιά μου... Γράψε μου... Γράφε μου συχνά, για να νοιώθω την απόστασι που μ'άς χωρίζει, μικρή και για να κωλύν γοργά ή στενοχώριες στιγμές της μοναξιάς μου μακριά σου... Γράφε μου...  
M.

